

- Maariv [Uutisia Israelista ja maailmasta Israelissa](#)

"Jos maataloutta ei ole, ei ole valtiota": Tarina maatalouden elpymisestä Gazan alueella | Sherry Makover-Belkov

Lähes kolme vuotta on kulunut 7. lokakuuta, ja maatalous Länsi-Negevissä on vahvempaa kuin koskaan. Shavuotin aattona lähdimme matkalle kibbutzien ja moshavien välisillä pelloilla nähdä ja kuulla, miten sionismi voittaa uudelleen

Sherry Makover-Belkov 06:00 22/05/2026

Kerem Raz Pauker | Kuva: Yossi Aloni14Galleria

Lokakuun 7. päivän jälkeen etelän pellot jäätyivät, vehnä kuihtui, sadot mädäntyivät ja kypsät hedelmät putosivat maahan. "Sinwar tiesi tarkalleen, missä pehmeä vatsamme oli, ja tähtäsi siihen", sanoo **Oren Barnea**, vihannesten viljelijöiden yhdistyksen sihteeri. "Hän ymmärsi, että armeija on rajalla, koska me omistamme talon, ja jos asutuksia ei ole, armeija ei ole siellä suojelemassa niitäkään."

Barnoa lisää: "Sinwar sanoi, että jos vahingoitan [maataloutta](#), vahingoitan infrastruktuuria ja sydäntä. Siksi hänen hoitonsa keskittyi tuhoamiseen: terroristit tuhosivat kastelulaitteet, sytyttivät heinäsuovat tuleen, leikkasivat lannoitesäiliöt, varastivat traktorit, lävistivät maitosäiliöt, murskasivat karjatallot ja sytyttivät kanalat tuleen. Mutta mitä Sinwar ei ymmärtänyt, oli se, että maa on kuin meidän lapsemme, eikä maanviljelijä voi jättää peltoa ja lähteä, koska jos hän lähtee, sadot kuolevat."

Asukkaat murhattiin, kidnapattiin, kidutettiin ja evakuoitiin, mutta rajaseudun maanviljelijät jäivät etelään, ja heidän ansiostaan luonto tuli etusijalle. Hänellä on kyky nostaa vihreä, epäröivä katse ja valaista pellot tuoreella riuttojen tuoksulla. Israelin kauniit ihmiset tulivat joukolla auttamaan, ja jo ensimmäisenä vuonna he osoittivat merkkejä kuntoutuksesta ja paranemisesta ja heistä tuli toivon, herätyksen ja tulevaisuuden airut.

Oren Barnea | Kuva: Yossi Aloni

Kaksi ja puoli vuotta on kulunut, ja tämä Shavuot-juhla on jo voiton juhla. Negev kukoistaa jälleen. Navetat ovat täynnä viljaa, lehmänaidat ovat reheviä, hedelmätarhat ovat täynnä ja hedelmätarhat kukkivat. Maatalous kukoistaa. Etelä on punainen viinillä, pippurilla ja tomaateilla, tuoksutettu sitruksella, joka on aromaattinen rosmariinista. Israelin turvavyöhyke virtaa maidosta ja hunajasta, ja vehnä kasvaa yhä uudelleen ja uudelleen kaikessa kauneudessaan ja loistossaan.

Gazan kuori vastaa noin 40 % perunantuotannosta ja yli puolesta tomaattien kulutuksesta. "Alueella on myös erittäin vahva maidon, avokadon, sitrushedelmien ja viljelykasvien osalta", Barnea korostaa. "Siksi lokakuussa 2023 olimme suuressa ongelmassa, koska pellon viljelystä vastaavat viljelijät olivat hajallaan joka suuntaan, ja osa heistä murhattiin, haavoittui tai kidnapattiin. Se oli shokki. Me kaadimme. Mutta ei ole häpeä kaatua, jos päätät nousta ylös. Ja nousimme ylös ja veimme viljelijät takaisin pellolle."

Miten?

"Otetaan esimerkiksi [Be'erin](#) peltokasvit. Saavuin paikalle ja näin, että ne kuihtuivat ja kuihtuivat. Pyysin armeijaa siivoamaan alueen, jotta voisin avata veden ja kastella pellot. Istun tietokoneen edessä, haluan avata kastelulaitteen, mutta minulla ei ole koodia. Näin päädyin siihen pisteeseen, että ihmiset palaavat kotiin: peltoviljelystä vastaava henkilö ei halunnut minun avaavan vettä Be'erissä, koska se on hänen juonensa. Seuraavana päivänä klo 8:00 hän ilmoittautui Be'erille ja hoiti kastelun itse. Tein saman muissa kibbutseissa, joiden maanviljelijät evakuoitiin hotelleihin."

Tuho Be'erien verilöylyn jälkeen | Kuva: Chen Schimmel

Ja kaikki tulivat paikalle?

"Melkein kaikki. Oli paikkoja, jotka avasin yksin, kuten Nir Ozissa, koska suuri osa henkilökunnasta siellä murhattiin, mutta kaikissa muissa paikoissa he tulivat pelloille, survat, arpeutuivat, avasivat kastelun, paimensivat maata, hoitivat taimia ja palasivat hotelliin vasta viikon kuluttua, koska luonnon

läsnäolo parantaa sielua. Se oli heille hyväksi, joten he tarttuivat puhelimeen ystävilleen ja veivät heidät pois epätoivon ilmapiiristä hedelmätarhoille ja pelloille."

Yritys tuotti tulosta, ja kun turkkilaiset sulki rajat ja jordanialaiset keskeyttivät toimitukset, israelilainen maatalous rajaseudulla leikkasi sadonkorjuun ja tarjosi ruokaturvaa. Nykyään maatalousalue on täysin toiminnassa. "Perunoiden, vehnän, sitrushedelmien, avokadon, tomaattien ja kesäkurpitsan sato on ainakin sitä, mitä ne viljelivät aiemmin, ja vielä enemmän", Barnea sanoo tyytyväisenä. "Luulen, että ymmärsimme myös roolimme syvemmin. Opimme omin silmin, että visio 'missä juutalainen aura kyntää viimeisen uran, jossa rajamme kulkee' ei ole vain toinen **Trumpeldor-oikeudenkäynti**, vaan sionismin ydin."

Ein HaBsor, Kerem Pauker

Retiisikausi on juuri päättynyt, ja juuri sopivasti viinitarhan tarpeisiin viljelijä ja viininviljelijä **Raz Pauker** ryhtyi leikkaamaan viiniköynnöslehtien nappuja Ein HaBsorissa. Hänen isänsä, **Gideon Pauker**, syntyi Nir Ozissa, perusti viinitarhan ja pienen viinitilan Kibbutziin itsenäisyyttä varten, ja 7. lokakuuta, 80-vuotiaana, hänet murhattiin maillaan. "Hänellä oli 1 000 pulloa vuodessa", Fauker sanoo. "Se alkoi ystäväporukalla, joka joi viiniä hänen kanssaan parvekkeella, ja päättyi päätökseen kasvattaa viinitarha, jonka viinitarha oli puolentoista dunan kokoinen itsekulutukseen. Murhan jälkeen tajusimme, ettei kukaan muu jatkaisi sitä kuin hän, koska hän teki suurimman osan työstä siellä. Joten menimme suojaan, jossa hän suodatti ja säilöi viinin, ja kolmen muun ystävänsä, viiniasiantuntijoiden, avustuksella jatkoimme hänen aloittamaansa työtä ja tuotimme viinin sen tilalle."

Kerem Raz Pauker | Kuva: Yossi Aloni

Juotko viiniä?

"Ei. Isäni väitti, että olin perheen hemmoteltu lapsi, koska en juo viiniä. Mutta ystävät kysyivät, mitä haluat tehdä tällä tapahtumalla? Ja minä, joka muistin, että kaikki nämä vuodet isäni oli yrittänyt raahata minut pienelle viinitilalle eikä ollut onnistunut, päätin ottaa viinitarhan viljelyn hoitaakseni. Ensimmäisten kahden vuoden aikana viinitarhan istuttaminen Kibbutz Nir Ozissa oli mahdotonta, joten istutimme B Ein HaBsorissa ja perustimme viinitilan läheiseen rakennukseen, joka pian siirtyy Nir Oziin."

Nykyään viinitarha kattaa 57 dunamia. "**Gal**, poikani, johtaa viinitilaa, minä vastaan viinitarhasta, ja minulle on hyvin merkittävää, että seuraava sukupolvi vie maatalouden askeleen pidemmälle," Pauker sanoo. Hänellä on toinen poika, **Sivan**, joka loukkaantui 7. lokakuuta ollessaan nuorten turvakodissa Gazan kylässä tyttöystävänsä kanssa. "Isäni sanoi aina, että lapsille pitäisi antaa onkivapoja, ei kaloja, joten viinitarha ja viinitila muuttuivat isoiksi onkivapoiksi. Kun katson taaksepäin, tiedän, että työskentely viinitarhalla nosti kaikki eteenpäin ja lievensi traumaa ja mullistusta."

Köynnös on välttämätön, melkein ilkkurinen. Kukut ovat tuoreita ja reheviä. Fowker on työskennellyt tässä paikassa aamunkoitosta asti, ahkerasti, uskollisesti, melkein onnellisena. Tykistön äänten taustalla IDF on Gazassa, mutta melu ei häiritse sen rauhaa. "Olin vähän reipas lapsi," hän hymyilee, "joten isäni sanoi minulle, että olen ruokko enkä tammi. Tammi revittää"

myrskyssä, mutta kaislikon pääty taipuu, ja myrskyn laannuttua se suoristuu. Joten olemme ruolikoita. Myrsky meni ohi ja me suoristuimme," sanoo Pawker.

Kerem Raz Pauker | Kuva: Yossi Aloni

Hamas ei ole katoamassa minnekään, ehkä se hyödyntää sitä, että se on ollut tarkkaavainen Iranissa ja pohjoisessa ja jatkaa vahvistumistaan. Pelätäänkö, että tulevaisuudessa se uhkaa sinua uudelleen?

"Emme ole kiireisiä sen kanssa. Lapseni kasvoivat kranaatinheitinammusten ja sireenien kanssa ja opiskelivat panssarikouluissa. Kun istutimme viinitarhan, heräsi kysymys, onko tämä maan loppu? Koska niin meistä tuntui katastrofin laajuuden vuoksi. Mutta päätös istuttaa viinitarha oli osa ratkaisua, ja työmme täällä osoittaa, että uskomme aidosti, että etelällä on tulevaisuus," Pauker vastaa.

Yesha, Ego Crops

Eli ja Danny Arjoan viljelevät perunoita, mansikoita ja bataattia Moshav Yeshuassa. **Ofri Nir** kasvattaa ananasta kasvihuoneissa, ja **Shimi Arjoan** vastaa mansikkaviljelystä. Nämä valtavat maa-alueet kuuluvat perheyriykselle Ego Cropsille, joka oli täysin avuton 7. lokakuuta. "Meillä oli 200 työntekijää ennen verilöylyä," Ofri muistelee, "ja yhtäkkiä he kaikki katosivat, ja vain kuusi päätti jäädä kanssani kentälle."

Saman päivän aikana **Farhan al-Qadi**, pakkaamon vartija, kidnapattiin, ja vasta kahdeksan kuukauden kuluttua tunneleissa hänet pelastettiin sankarillisessa

sotilasoperaatiossa. Toinen työntekijä, **Pitek Tulang**, murhattiin plantaaseilla. "Kaikki, joita ei kidnapattu tai kuollut, evakuoidaan paikalta", Nir sanoo. "Terroristit menivät pakkaamoon ja taistelivat armeijan kanssa. He jättivät jälkeensä valtavaa tuhoa ja polttivat thaimaalaisia asuinpaikkoja. Yritimme kunnostaa liiketoimintaa, eikä se ollut helppoa, koska hallitsemme valtavia alueita."

Ofri Nir | Kuva: Yossi Aloni

Mitä siis teit?

"Me teimme töitä itse, olimme yötä päivää traktoreilla, koska ymmärsimme, että se oli tarkoitus olla tai ei olla. Toisaalta se myös vahvisti meitä ja antoi meille voimaa. Se oli sionismia ilman iskulauseita ja ilman pelejä: työskentele vain maata, koska niin sen kuuluukin olla." Mansikkakasvihuoneet vaurioituivat myös pahoin. "Pystyimme kasvihuoneet syyskuussa istutusta varten," kertoo Shimi Arjoan, "mutta 7. lokakuuta jälkeen koimme tappamista ja sota, ja avoimilla alueilla työskentely oli vaikeaa, ellei mahdotonta. Joten lähetimme

perheet Eilatiin, ja ensimmäiset kaksi päivää asuimme neljän thaimaalaisen kanssa istuttamassa kaiken jäljellä olevan."

Arjoan lisää: "Jossain vaiheessa tunsimme, että olimme romahtamassa, että kaikki meni hukkaan, mutta sitten vapaaehtoisia tuli ympäri maata ja he nostivat päämme veden yläpuolelle. Se oli jännittävää ja sydäntä lämmittävää. Heidän ansiostaan olemme palanneet toimintaan. Muutaman kuukauden kuluttua myös työntekijät palasivat ja hedelmätarhat kukoistivat jälleen." Nir sanoo: "Kesti useita kuukausia, ennen kuin ananas otti viljelykset haltuunsa. Meille aiheutui huomattavia taloudellisia vahinkoja, mutta kukaan ei maksanut meille korvauksia."

Eikö tila ollut tapahtumassa?

"Emme saaneet apua osavaltiolta ananaskasvien kanssa. Se ei ollut helppoa. Ylläpitimme koko toimintaa ilman työvoimaa, ja luovuimme kriittisistä asioista kuten ruiskutuksesta, kitkemisestä ja lannoituksesta. Ja silti vakuutimme itsellemme, ettemme tulleet etelään valittamaan, vaan jatkaisimme työskentelyä ja tekisimme kaikkemme selviytyäksemme tuosta ajasta. Olemme tulleet välinpitämättömiksi vaaralle, välinpitämättömiksi olosuhteille. Päädyimme siihen pisteeseen, että söimme vanhentuneita ruokia, koska supermarket oli tyhjä. Työskennellessämme meidät myös kutsuttiin reservijoukkueeseen ja annoimme osamme, ja lopulta pääsimme maaliin hampailla."

Pelkäätkö tulevaisuutta?

"Emme ole täysin varmoja, etteikö tapahtunut tapahtuisi uudelleen. Kuulemme yhä tykistön ääniä Gazasta, ja joskus tuntuu, että kaikkien turvallisuustapahtumien keskellä, Gazassa he hieman keventävät kaasua, ja rajoittamisen käsite palaa hitaasti alueelle. Mutta olemme täällä jatkamassa tuotteiden kasvattamista, haluamme kasvattaa lapsiamme hiljaisesti ja itsevarmasti, ja toivomme, että todellisuus muuttuu."

Mivtachim, Meshek Amar

Kuten Eshkolin aluevaltuuston vanhimmalle moshaville sopii, Mivtachim toivottaa meidät tervetulleiksi vihreinä ja kukkivina, täynnä vihanneksia. Tämä on alue, jossa on eniten viljelijöitä, mukaan lukien **Ilan Amar**, kolmannen sukupolven maanviljelijä rajaseudulla ja Amarin tilan omistaja, joka hallitsee paprikoiden ja kaalin viljelyä, erityisesti tomaatteja, jotka koristavat vihreitä alueita tulisella punaisella.

7. lokakuuta tämä paikka oli täynnä terroristeja. "Noin 30 kappaletta," Amar on tarkka. "Viisi valmiusryhmän jäsentä kuoli, turvallisuuspäällikkö murhattiin ja useita thaimaalaisia työntekijöitäni haavoittui ampumatulituksessa. Monet heistä pakenivat, ymmärrän heidät, ja seuraavana päivänä löysin itseni 14 työntekijän kanssa, avuttomina, kykenemättöminä työskentelemään maalla. Kesti viikon päästä järkiimme. Vapaaehtoiset tulivat auttamaan, ja yhdessä onnistuimme aloittamaan alusta."

Omerin maatila Moshav Mivtachimissa | Kuva: Yossi Aloni

Miksi päätit jäädä?

"Ilmeisesti se on maanviljelijöiden luonne. Eikä kyse ole pelkästään koulutuksesta ja yhteydestä luontoon, vaan myös taloudellisesta. Miljoonia shekeleitä on sijoitettu tähän paikkaan, et voi jättää kaikkea ja lähteä. Kun tomaatit kypsyvät, ne eivät odota sinua pensaikossa. Ne täytyy poimia, muuten ne menevät roskikseen. Joten ensimmäisten viikkojen aikana, vapaaehtoisten avustuksella, poimimme niin paljon kuin pystyimme. Valitettavasti menetimme paljon vihanneksia. Mutta siirsimme pelkomme pois ja jatkoimme taimien tilaamista sekä paltojen valmistelua istutusta varten, ja lopulta satoa ei ollut pulaa. Jossain vaiheessa, kun Turkki ei enää kuljettanut tomaatteja ja boikotit estivät ruoan pääsyn Israeliin, rajaseudun maataloussektori tarjosi tavarat, kirjaimellisesti."

Olet siitä ylpeä.

"Todella paljon. Toisaalta hän pelkää hyvin seuraavia askelia. Että tuontia ei pitäisi palauttaa Israeliin, koska se on maatalouden Akilleen kantapää. Ennen 7. lokakuuta tunsimme, että meidät työnnettiin pois pelloilta ulkomaisten tuontituotteiden takia, jotka olivat halvempia emmekä pystyneet kilpailemaan niiden kanssa. Tämä on johtanut vihannesten viljelyalueiden kutistumiseen. 7. lokakuuta osoitti, että tuontituotteisiin ei voi luottaa."

Miksi tuonti on halvempaa kuin tuotteesi?

"Koska vesi Turkissa on nollahintaa ja työntekijöiden palkat ovat huomattavasti alhaisemmat. Täällä vientikustannukset ovat taas hyvin korkeat. Työntekijöiden palkat, veden hinnat ja maataloustuotteet [ovat nousseet hyvin kalliiksi](#), ja vihannesten ja hedelmien hinnat pysyvät samoina kuin ennen."

Omerin maatila Moshav Mivtachimissa, Ilan Amar | Kuva: Yossi Aloni

Entä turvallisuuden tunne Gazaa kohtaan?

"Olemme valppaampia. He satuttivat meitä paljon, satuttivat meitä, hemmottelivat meitä, mutta eivät rikkoneet meitä. Tosiasia on, että jatkamme vihannesten ja hedelmien poimimista, eikä Israelin valtiossa ole pulaa maataloustuotteista. 7. lokakuuta osoitti, että Israelin kirjekuori tarjoaa turvaa ja ruokaa, ja jos tässä kirjekuoressa ei ole maataloutta, täällä ei ole ihmisiä."

Sde Nitzan, Farhin maatila

Sde Nitzan raapii Negevin kirjekuoren eteläreunaa ja on koti **Farhi-perheelle**, joka kasvattaa salaattia, kirsikkatomaatteja, paprikoita, mangoja ja avokadoja. "7. lokakuuta kaikki oli veristä", **kertoo Avi Farhi**, "mutta muutaman päivän kuluttua aloimme toipua ja palasimme maalle ja maataloustyöhön. Emme istuttaneet salaattia kuukauteen, koska ihmisiä ei ollut tarpeeksi ja työ oli todella raskasta, joten kaikki ohjattu ruoka ohjattiin sadonkorjuuseen. Jotkut kirsikkatomaatit istutettiin vain noin viikkoa ennen sotaa, ja meidän piti huolehtia niistä, kastella ja kääriä köysillä. Emme siis poiminneet niitä, vaan huolehdimme vain pienistä taimista, jotka vaativat huolellista hoitoa lokakuun kuumien sään vuoksi."

Ensimmäinen, kriittinen askel oli maatalouden elvyttäminen. Farhi ja hänen kolme poikaansa ymmärsivät välittömästi kiireellisen tarpeen työskennellä hylätyillä plantaaseilla. He alkoivat värvätä satoja vapaaehtoisia, jotka tulivat eri

puoilta maata auttamaan sadonkorjuussa ja kylvössä. "Päätimme olla poistumatta pelloilta ja hedelmätarhoilta, ja vaikka meidät evakuoitiin Sde Bokerille, menimme joka aamu Eshkoliin kuntouttamaan heitä," Farhi kertoo.

Avi Farhi | Kuva: Yossi Aloni

Hän lisää: "Vanhin poikani otti salaatin, mangon ja kirsikkatomaatit, toinen poika otti paprikat ja avokadot, ja kolmas, joka johti jopa jalkapalloakatemiaa,

hyökkäsi litsiin. Joka aamu menimme autoihin, 50 minuutin matka Sde Bokerista Sde Nitzanille, yhdessä jännittävän ihmisjunan kanssa ystäviä ja vapaaehtoisia, jotka väräsimme ja tulimme auttamaan maataloudessa, ja työskentelimme iltaan asti."

Tänään salaatti on tuoretta, tomaatit kypsiä ja avokado on jo korjattu mehukkaana ja syötävänä. "Kaikki toimii loistavasti," Farhi on innoissaan. "Alueet ovat asianmukaisesti hoidettuja, ja yhä enemmän verkkotaloja on rakennettu kaikille kaduille, joissa viljellään paprikoita ja tomaatteja. Monet nuoret parit tulevat asumaan kanssamme. Sodan jälkeen rajaseutu on kasvanut 3 500 asukkaalla. Etelän kibbutzit ja yhteisöt, jotka kohtasivat suuren kriisin 7. lokakuuta, palasivat koteihinsa harjoittamaan maataloutta entistä intensiivisemmin."

Avi Farhi | Kuva: Yossi AloniGazan kaista, M.H.A. Corporation

Tapasimme avokadon aivan aidalla, jojoba-tehtaan vieressä, josta tuotetaan meripihkanväristä öljyä Gazan kaistaleiden tiloilla. Se on seitsemänpaikkainen maatalousyhdistys, joka evakuoitiin vuonna 2005 Gush Katifista. Päätös oli korvata moshavimeille kaikki Gushin sisällä oleva ja jättää Vihreän linjan varrella olevat tontit evakuoituille ja hajautetuille yhteisöille tulonlähteeksi. Tänään puhumme 25 000 dunamista, joissa avokadot kasvavat 0–7 km päässä aidasta, kaikki sitrushedelmiä, jojoba kosmetiikkateollisuudelle, 200 dunamia mangoja, viinitarhoja, perunoita, bataattia, retiisejä, vehnää ja maapähkinöitä.

"7. lokakuuta kohtasimme meidät pahimmassa tilanteessa", sanoo **toimitusjohtaja Yigal Raviv**, "koska heti Simchat Torah -kauden alkamisen jälkeen sitrushedelmien poiminnan piti aloittaa täysillä, samoin avokadon poimiminen. Heidän tilalleen, toimistoissamme, Nucheban terroristit vaelsivat ympäriinsä ja valtavia määriä kranaatinheitinammuksia putettiin. Evakuoimme 30 ulkomaalaista työntekijäämme turvahuoneisiin, ja samaan aikaan 13. Golanin pataljoonan sotilaat läheisestä tutkimus- ja kehitystukikohdasta taistelivat terroristeja vastaan."

Yigal Raviv, Gazan kaistan maatilat | Kuva: Yossi Aloni

Vasta maanantaiaamuna sotilaat astuivat maatalousalueelle panssarivaunun kanssa, murtautuivat aidan läpi ja huusivat paikalle. Hän mattoi sähköpylväitä, kaatoi autoja ja kitki puita, mutta pelasti pääosin kaikki 30 thaimaalaista, jotka kamppailivat kahvan kanssa. "Armeija repi kaikki hedelmätarhat tukikohdan ympäriltä, koska terroristit tulivat niistä, ja sen piti luoda steriili alue."

Sydämeni on särkynyt.

"Päätimme, että sionistinen vastauksemme tähän tapahtumaan olisi, että

kaikki, mikä oli juurineen revitty meidän takiamme, istutetaan uudelleen. Vain joku, joka on ollut maanviljelijä niin monta vuotta, voi ymmärtää, että maatalous ei ole työpaikka vaan jotain vatsan sisältä. Joten latasimme sen uudelleen, ja vuotta myöhemmin 700 dunamia avokadoa kukki. Oli selvää, ettemme olleet täällä väliaikaisia, joten ihmiset täällä istuttivat hedelmätarhoja ja jatkoivat viljelemistä, vaikka pommeja oli ja meidät määriteltiin suljetuksi sotilasvyöhykkeeksi. He tuhosivat vetemme, terroristien ruumiit olivat yhä levällään omenatarhoissa, mutta ymmärsimme, että sodassa meidän täytyy myös säästää ruokaa, koska se on osa turvallisuutta."

Nykyään maatalous tässä paikassa kukoistaa. Huolia?

"Jokainen maanviljelijä on ennen kaikkea toivottoman optimistinen," Raviv hymyilee. "Luotamme Jumalaan, kylvämme jo ennen kuin tiedämme sateen, ja kun katsomme eteenpäin, haluamme uskoa, että olemme oppineet läksymme ja että ostanne rauhan emme rahalla vaan turvatoimilla."

Yehuda Nir | Kuva: Yossi AloniKfar Gaza, Sa'ad ja Levels, CSM-viljelykasvit

Gazan kylässä Sa'ad ja Mefalsim viljelevät perunoita, vehnää, avokadoa ja fenkolia. Mustat siemenvarret nostetaan maasta ja liikkuvat tuulen mukana. Niiden kukat ovat hentoja soikeita. Vihreiden varsien pussissa olevat viljapussit ovat juuri turvonneet, ja muutaman viikon kuluttua mustan kuminan siemenet ovat valmiita kulutukseen, maustamiseen ja teollisuuteen. "7. lokakuuta meillä kävi tuuri," kertoo **Yehuda Nir**, "muutamaa päivää aiemmin olimme juuri

saaneet viljan sadonkorjuun valmiiksi, ja marraskuuhun mennessä olimme jo palanneet työskentelemään pelloilla. Emme pysähtyneet hetkeksikään."

Entä kranaatinheitinammukset?

"Työskentelimme Kotirintaman komennon ohjeiden mukaan. Kun oli jännittyneitä päiviä, pysähdyimme, kärsimme viivästyksistä siellä täällä, mutta onnistuimme säännöllisesti. Maanviljelijä ei pelännyt kranaatinheitinammuksia, ei edes sotaa. Kuin reserviläinen, hän seisoo vartiossaan ja jatkaa kylvämistä, sadonkorjuuta ja kylvämistä, sillä vaikka maa tärisee, siitä kasvava leipä todistaa, että elämä on vahvempaa."

Saad, Asher Golan

Sinä päivänä, kun saavuimme Sa'adiin, oli perinteinen perunalajikkeiden esittelypäivä. Hänen kunniakseen löysimme pieniä reikiä maasta ja sisältä, kuin vauvan kehdon, pehmeitä perunoita, pieniä ja suuria, pitkiä ja kapeita, keltaisia, valkoisia, punaisia ja laikukkaita, hemmoteltiin. Jokaisessa kuopassa on käyntikortti, joka ylistää perunan ominaisuuksia. Markkinoilla on niin monia kestäviä lajikkeita, että pää pyörii.

Asher Golan | Kuva: Yossi Aloni

Asher Golan on maanviljelijä, joka harjoittaa perunoiden ja uusien lajikkeiden tutkimusta ja kehitystä. "Kibbutz Sa'adin jäsenenä olimme pääasiassa turvahuoneessa 7. lokakuuta," hän sanoo. "Onneksi terroristit eivät päässeet kibbutziin, ja 8. lokakuuta he evakuoivat asukkaat hotelliin Kuolleenmerellä.

Vaimoni ja minä ajoimme tyttäreemme luo, joka asuu maan keskustassa. Halusin palata kibbutziin, koska lokakuun 7. päivän jälkeisenä päivänä minun piti kylvää kokeeni. Tietenkään oli mahdotonta palata, ja perheeni, joka tiesi, että kyseessä oli härkä, jolla ei ollut Jumalaa, otti auton avaimet minulta."

Mutta tässä sinä olet.

"Palasin dinerille muutaman päivän kuluttua. Kerroin perheelle, että jos en kylväisi kibbutzia, Hamas voittaa meidät lopullisesti. Israelin kirjekuori on valtion navetta, ja täällä maatalous ei ole pysäytetty, koska jos ei ole maataloutta, ei ole valtiota, ei rajoja eikä ruokaturvaa ja turvaa ole lainkaan. Joten toin kuorma-auton, vein kaiken kaluston Kibbutz Ruhamaan, joka on paremmin suojattu, järjestin uudelleen ja kylvin pellot. Emme pysähtyneet edes silloin, kun Irania vastaan tuli laukauksia, koska maatalous ei pysähdy edes sodan aikana." ۞